

Majakovszkij verse

Beszélgetés az adófelügyelővel a költészetről

Adófelügyelő polgártárs!

Ha megzavartam volna — bocsánat!

Ne fáradjon...

majd csak így állva...

köszönöm szépen...

Egy kissé

kényes kérdésben

kérnék tanácsot:

hol a helye

a költőnek

a munkaközösségben?

Ön rám is, akár a gazdákra

s a szatócsfélékre

adót mért s még büntetést is

kivetett:

ötszáz rubelt

követel

tőlem

egy félévre,

a huszonötöt,

mert nem töltöttem ki

az íveket.

Munkám

minden más

munkával

egyivású.

Mennyi

vesztés ér engem —

nézze csak!

Az üzemi költségem

milyen

óriási,

s mennyibe kerül

maga

a nyersanyag.

Ön,

természetesen,

hallott a rímekről.

A verssor végén
mondjuk —
ez a szó áll:
„fáradt”.

Akkor
hangismételve
lejjebb
remekül
odabökünk
valamilyen
üres „lári-fárit”.

Hogy az ön nyelvén szóljak:
a rím —
váltóadósság,
melyet
ki kell fizeni
a következő sorba’,
s akkor
a sok főnév, jelző
s rag-aprótság
kasszájában
keressük
lázasan kotorva.

Megragadod
a szót
két csülökre kapva,
hogy verssorba toljad:
széttörik,
elterül...

Adófelügyelő polgártárs
becsületszavamra
költőnek
a szó-portéka
igen sokba kerül.

Mert a mi nyelvünkön szólva
a rím —
hordó:

Dinamitos hordó,
sor-
gyújtózsínórral.

Végigfut a láng,
a hordó
nagyot mordul,
s a város
levegőbe röpül
a felrobbant verssorral.

E szavak
 ezer évig
 lángoló hűséggel
 mozgatnak majd
 millió,
 emberszívet-mellet.

Persze
 más költő fajták is
 sorakoznak,
 egyik-másik
 ügyessége.
 szinte megdöbbentő !

Mint bűvész,
 saját s más szájából,
 húzza a sorokat,
 hogy láttára
 fölfordul a bendő !

Ugyan mit is mondjak
 a kasztrált költő-kasztról ?

Strófába
 lökik
 mások
 kemény sorát.

Ezek
 egyszerűen
 tolvajok,
 sikkasztók,

csupán egyet szaporítanak :
 a sikkasztók sorát

E sok mai tekergő
 vers,
 óda-zöldséget,

tapsviharban melyek
 felbőgtek
 halomba'

a história
 hozzácsapja
 majd, mint pótköltséget

ahhoz,
 amit ketten-hárman
 hoztunk forgalomba.

Megeszel, —
 mint mondják —
 egy véka konyha-sót,

Adósságom száztorkú szirénája kürtől,

filiszter ködökben jajszava zavarog.

A mindenségnek mindig adósa a költő,

szenvedéssel fizet büntetést
s kamatot.

Adóssod vagyok sok
broadwayi lámpion.

Adósa vagyok a bagdadi egeknek.

A Vörös Hadseregnek.
A meggyfáidniak — Nippon.

Mikről nem daloltam adósa,
mindeneknek.

Ez a sok nehéz szó
ugyan mért is támad?

Rímeikkel mért célzok,
ritmusom mért nyársal?

Hisz a költő igéjében majd Ön is föltámad,
s halhatatlan léssen tinta-bús elvtársam.

Száz esztendő mulva az időt visszaüzve.

tedd papírkeretbe majd e sorokat:

ősvilági ásatagként mocskos tintabúzába,

billeg feléd adófelügyelőstől
e nap.

Csöknyösen csak jelenben élő !
 E világra jöveteletem
 írja át a halhatatlan ívre,
 s ossza szét a jövedelmemet,
 verseim hatását mérlegelve,
 egyenlően vagy háromszáz évre.
 De a költő ereje nem csak akkor lobban,
 ha önhöz hasonlót a jövőbe formáz,
 Nem !
 A mai költő ritmusában ott van
 a bece, a jelszó, a szurony
 és korbács.
 Adófelügyelő polgártárs !
 Elég magának öt...
 A zérusokat fojtsa meg
 tollhegyre akasztva.
 Követelem !
 Nekem is jár egy talpalatnyi föld,
 mintahogy a legszegényebb
 munkás-parasztinak.
 De ha azt hiszi, hogy idegen
 költőktől
 a szavakat, mint más ingét
 föl lehet öltetni...
 Hát akkor, elvtárs,
 nézze, itt van a töltőtoll
 s próbáljon meg véle
 maga költeni.